

на-сичка вселеннаа държимъ въ рѣката си. Александре, да знаешъ, защо както искахъ, така падна на рѣката ми, и нѣмашъ веке избавленіе. Александръ като чѣлъ тѣа дѣмы, закачилъ да си променѣва лицето различно, и забѣте мѣ закачели да се оудратъ, като кога фани нѣкого настѣнка, и глѣдалъ смѣщенъ горе и долѣ. Турналъ на оумѣтъ си да ѿ оубіе вътре въ кѣщата, и да излѣзе вънъ да въсѣдне да бѣга, и така или да се избѣви, или да оумрѣ, нѣжели да се посрамѣ да го оубіятъ вътре като женѣ. Царіцата като видѣла лицето мѣчи се променѣва, оуплашиласе, отишла камъ въртата за да излѣзне вънъ, но Александръ ѿ оубіилъ за рѣката, и рѣкълъ: неможешъ да излѣзнешъ тѣ вънъ, токмо тѣка да дадешъ злѣ смъртъ, да излѣземъ вънъ да оубіемъ сынатѣ, и послѣ да оумремъ чѣстно на сѣбѣта си. Царіцата като чѣла дѣмыте Александрови, приближиласе до него, и го фанѣла, цѣлѣвала го слѣдко, и мѣ рекла: Сынѣ мой Александре, и царѣ на-сичкѣятъ свѣтъ! не тѣрай на оумѣтъ си нѣщо злѣ да пострадашъ отъ мѣне, защо азъ нито на-сынаси ще кажемъ, нито дрѣги мѣ ще исповѣдамъ причината, само съ велика чѣстъ и съ дарове ще те испратимъ при войската ти: защо азъ не самъ отъ бездѣмныте жени, да оубіемъ едѣнъ такъвъ царѣ: но ще те сѣвѣрдимъ и ще те почтѣмъ, и да те имамъ всегда мой сынъ. Кѣи ѣ Оный гдѣто да иска да стѣне оубійца на-